

Salvador Cardús i Ros

La insostenible lleugeresa parlamentària

Els resultats de les recents eleccions gallegues són, per dir-ho amb el tòpic, extraordinàriament gallecs. S'acabi com s'acabi el recompte final i després dels previsibles recursos, les forces polítiques s'han trobat a mitja escala sense saber si pujaven o baixaven. Com molt bé deia Francesc Marc Álvaro, que ningú no digui l'estupidesa que la ciutadania ha volgut aquesta situació de feblesa política per totes bandes, perquè els que voten ho fan per guanyar, no per empatar. Ara bé, el fet és que, a Galícia, els votants estan empatsats entre el PP i una esquerra dividida que tampoc ja no sap què correspon a qui. Al capdavall, el BNG ha pagat el preu del vot útil que volia fer fora Fraga d'una vegada, per tant, el PSOE no hauria de cantar una victòria tan confiada.

Tanmateix, el cas és que als bascos els va passar el mateix. Vull dir que el dia que van anar a votar, per variar, devien gallegejar. Al Parlament de Vitòria les coses no estan clarament decantades i, sigui qui sigui qui governi, serà presoner d'una majoria conjuntural que, a més, pot canviar de signe segons les circumstàncies. L'atzar, potser també una mica de mala sort i tot, va fer empatar espanyolistes-constitucionalistes amb els basquistes-sobiranistes (són qualificacions per entendre'ns) a trenta-tres i ha donat l'arbitratge del partit a una part interessada que utilitzarà, fins a les noves eleccions, aquesta posició avantatjada i de manera oportunista. Els bascos –cadascun d'ells– tampoc no la volien, aquesta situació. Però aquest és el retrat del seu país.

Potser perquè ja fa una mica més de mesos, i les coses passen tan ràpidament, potser no recordem que aquesta inestabilitat parlamentària de majories primes com un paper de fumar és la que hi ha a Espanya. Que Puigcercós faci el paper que fa a Madrid és conseqüència d'uns magnífics resultats electorals d'ERC i d'una gran capacitat política, sí. Però encara més de la debilitat de Zapatero, que el necessita. De política només val la que hi ha, però l'especulació de com anirien les relacions d'Espanya amb Catalunya, i el debat per l'Estatut, si Zapatero no depengués d'ERC, ni que sigui per un moment, val la pena fer-la. Els espanyols volien aquesta debilitat i

dependència d'uns independentistes catalans? La resposta és sobrera. Però aquesta és la situació, i a Catalunya, a manca de forces pròpies, sempre solem fer virtut de les febleses dels altres.

Finalment, que ningú no oblidí que el cicle d'insostenible lleugeresa parlamentària, el vam inaugurar a Catalunya. Carod va mostrar una clau que, probablement, si encara no pesa prou a ERC, abans d'acabar la legislatura pot haver-li foradat la butxaca. Essent el petit, portar damunt les espatlles la responsabilitat de la sostenibilitat de la lleugeresa parlamentària pot arribar a ser molt dur. Tampoc els catalans no volien aquest escenari que, finalment, van decidir –uns més que els altres– els partits escollits. Només el balanç final i el judici que cadascun dels votants faci de com s'ha administrat el seu vot permetrà determinar el sentit de la tirada següent, a les properes eleccions.

JORDI PUIG

“Que Puigcercós faci el paper que fa a Madrid és conseqüència d'uns magnífics resultats electorals d'ERC i d'una gran capacitat política, sí. Però encara més de la debilitat de Zapatero, que el necessita”

Des del punt de vista de l'analista, aquest sistema d'“insostenibles lleugereses” parlamentàries, on no tan sols no hi ha majories absolutes sinó que les lleialtats de les coalicions són febles i, per això, poden ser fàcilment alterades, és francament divertit i és una bona cantera d'articles. Informativament, no cal dir que també és sucós. Per a la gestió de la cosa pública, ja és més discutible que aquest sigui un bon model. Els grans acords, en qüestions bàsiques, són difícils, i les posicions minoritàries poden bloquejar-ho tot. Finalment, per al sistema polític en general, no sé si la feblesa de tothom facilita els canvis o bé, tot al contrari, contribueix a fer que ningú no s'atreveixi a moure cap peça. Dit d'una altra manera: ara que tot el cicle electoral, a l'estat i a les dites “nacionalitats” històriques, ja s'ha produït, estem en millors condicions per esperar un inici feliç del projecte d'una Espanya federal, o és el pitjor escenari imaginable? Em temo la resposta.